

Sopsortering med förhinder

Sopsortering är en helig handling, sjunger Stefan Sundström, och för bara fem år sen var jag den första att hålla med. Jag var en ivrare för urdiskade mjölkstetror, kapsylseparering och varmkompost. Bar kassvis med plastförpackningar till återvinningsstationen och svor över mina medmänniskors brist på sorteringsförmåga (särskilt de som slängde matrester i grovsoprummet). Min gärning tycktes mig så upphöjd att en helgonförklaring inte skulle ha känts helt omotiverad. Dock. Bågaren smolkades av pragmatiska rapporter om källsorteringens tvivelaktiga miljövärde. Hur mycket varmvatten gick det till exempel åt för att diska ur alla förpackningar och hur långt skulle de sedan inte transporteras med dieseldrivna fordon till fjärran förädlingscentraler? Om de nu inte blandades med vanliga sopor och hamnade på en tipp vilken som helst!

Geisten gick liksom ur mig. Glorian hamnade på sned och promenaderna till återvinningsstationen tunnades ut. Numera stannar mitt avfall inom fastigheten, mer grovt indelat i glas, papper, brännbart och icke-brännbart. Helt miljövidrig är jag inte, men roligt och viktigt kommer det aldrig att kännas igen. Har man en gång gripits av tvivel, är man strax förvandlad till cyniker. Ta till exempel de återkommande reklaminslagen från Returpack AB, eller vad de heter, med efterlysning av alla försvunna returburkar och tomglas. Hur skulle det vara med lite verklighetsanpassning? Jag menar, när höjdes panten på returburkar senast? 1975? Höj panten, eller avlöna våra mest nitiska miljöarbetare, burksamlarna, med en rejäl bonus! En hundring extra för hundra insamlade burkar till exempel. Då skulle det bli återvinning av! Det skulle bildas arméer av burksamlare. Markerna skulle genomkannas med hårresande resultat. Vore inte det effektivare än att lägga en förmögenhet på meningslös reklam-tv?

Och så dessa nya propåer om att man inte längre får slänga elavfall i grovsoporna! När infördes den regeln? Och vem åker med ett trasigt våffeljärn till återvinningscentralen på andra sidan stan? Inte jag i alla fall. Jo, om jag hade bil och det säger sig självt hur miljövänligt det vore. Våffeljärnet får snällt ligga kvar under diskbänken i sällskap med bandspelaren och den gamla slemmiga akvariepumpen. Vartefter högen växer sviker mig tålmodet. En dag kanske jag hivar ut skiten genom fönstret, även om det strider mot allt förnuft.

Hur gärna vill man inte tro på ett fungerande kretslopp. Tillsammans måste vi klara det, för i slutändan är vi inte mer än våra sopor.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 26 maj 2003